

sionen, idet jeg samtidig anerkender den gode Vilje og alle de store Gøder, som have været til Gæde hos Kommissionen og dens enkelte Medlemmer. Jeg er ogsaa ganske paa det rene med, at denne Lovs Gennemførelse vil fremtvinge paa en god Maade en meget dygtig Lærerstand ved Seminarierne. Naar Kontrollen bliver saa grundig, som den vil blive gennem de valgte faste Censurer, saa ville Lærerne ved Seminarierne nødvendigvis blive meget dygtige Mænd, og det glæder mig. Jeg vil i Sammenhæng hermed nævne, at det glæder mig, at Kultusministeren lader til at indrømme Rigtigheden af, at Præstestillingen bliver adskilt fra Stillingen som Seminarieforsøger. Der er jo paa Finanslovsforslaget et Forslag om, at dette skal ske ved Sællinge Seminarium; jeg haaber, at den ærede Minister vil følge ved de øvrige Statsseminarier, hvad her er begyndt. Det er efter min Mening ikke ganske korrekt, at en saa vigtig Stilling som den som Seminarieforsøger er forenet med en efter mine Begreber saa meget vigtig Stilling som Sognepræst. Det kan let blive saaledes, at den ene af disse Stillinger negligeres og den anden foretrakkes, maatte ogsaa, at de begge negligeres; derfor er jeg glad over, at den højtærede Kultusminister nu synes at se saaledes paa Sagen, at en Adskillelse bør ske.

Naar jeg skal nævne nogle ganske enkelte Ting i det foreliggende Lovforslag nu, saa vil jeg beklage, at i § 2 b den højtærede Minister ikke er gaaet til, hvad Folketingsudvalget har foreslaaet, saaledes at der i Stedet for „Skolekommissionens Tilladelse“ kom til at staa „Skolekommissionens Anbefaling“ — det er med Hensyn til de Lærere ved private Skoler, som maatte have de unge Mennesker hos sig, der skulle have deres Udvælsesaar, før de indtræde i Seminarium. Der mener jeg nemlig, at Skolekommissionen har et meget mere indgaaende Kendskab til de private Skoler, end Skoledirektionen kan have, og derfor vilde dens Anbefaling være mindst lige saa betryggende som Skoledirektionens Tilladelse. For øvrigt har jeg intet imod at føje disse to Ting sammen, saa at det bliver baade Skolekommissionens Anbefaling og Skoledirektionens Tilladelse.

I Slutningen af § 2 har man heller ikke taget Hensyn til, hvad Folketingsudvalget ønskede, nemlig, at Studenter og de, der have taget Præliminæreksamen, ikke skulle stilles paa et særlig gunstigt Punkt. Det oprindelige eller det fra Landstinget kommende Lovforslag gik ud paa, at Studenter og de, der havde taget almindelig Forberedelseseksamen, kunde optages i mel-

lemste Klasse, uden at have gennemgaaet yngste Klasse, og at andre under særlige Omstændigheder kunde det. Folketingsudvalget gik dertil, at Folk i Almindelighed kunde komme ind i mellemste Klasse, uden at have gennemgaaet yngste Klasse, naar der var den fornødne Sikkerhed for det, særlig gennem Bestaaen af Oprykningseksamen. Jeg ser ikke nogen særlig Grund til, at Studenter og Folk, der have bestaaet almindelig Forberedelseseksamen, skulle stilles paa noget særlig gunstigt Punkt. Thi jeg tror ikke, at Lærerstanden gennemgaaende er bleven heldigt rekruteret fra Studenterne. Jeg ved godt, at en hel Del Studenter er gaaet over fra deres Studier ved Universitetet til mer eller mindre heldige Forsøg paa at tage Seminaristeksamen; men jeg tror ogsaa, at der derigennem er kommen ikke saa faa temmelig anløbne Eksistenser ind i Lærerststanden, som egentlig ikke ere Prydelser for Lærerstanden, men snarere Udvækster. Jeg tror derfor ikke, man bør søge at begunstige Studenterne. De komme til at staa, efter Udvalgets Forslag, i Klasse med andre Mennesker, og det maa de være nogenlunde tilfredse med. De have ikke noget at fordre derudover. Men det kan jo altid ordnes, haaber jeg, ved senere Forhandlinger med den ærede Minister. Et af Hovedpunkterne i Lovforslaget ere nogle Ord, der staa i § 5, nemlig disse Ord: „saa fremt de af Seminarierne indstilles som modne“. Det, der har været Skadanken, tror jeg, ved de senere Aars Lærereksaminer herhjemme, er, at der til Eksamen har kunnet indstille sig Folk, som saa at sige kom lige fra Baden, Folk, om hvilke man ikke havde Spor af Sikkerhed for, at de havde nogen grundig Forberedelse i Forvejen. Skønt jeg respekterer, og endog saa respekterer i meget høj Grad det Arbejde, der gøres rundt i Almuekolon i Danmark, indrømmer jeg dog samtidig, at der i de senere Aar er kommen Folk ud over denne Eksamensgrænse, som ikke burde være komne ud derover, fordi den tilfældige Eksamen med mere eller mindre Dykketræk er alt for lidt Borgen for, at de, der bestaa den, ogsaa ere duelige til det Arbejde, de nu skulde tage fat paa. Derfor vil jeg haabe, og jeg antager, at det maatte vil blive nærmere betonet i Loven, naar den en Gang udkommer, at Undtagelsen fra den Regel, at Seminarierne skulle indstille vedkommende, maa blive yderst sjældne. Jeg antager, at jeg i det Stykke er i Overensstemmelse med den meget ærede Minister. I § 6 Stykke c. staa der, at: „Prøven i praktisk Færdighed aflægges i Seminarierets Børneskole; denne Prøve kan det tillades at tage om